

Patimi Daco-Gete

Liuba Sârbu

În clipa când ai apărut
domol, din depărtare.
Să stăpânesc n-am mai putut
ușoara-mi răsuflare.

În miezul ei s-a strecurat
un șovăielnic tremur.
Când cel dintâi sărut mi-ai dat
simții cum mă cutremur.

Cu-n pas stingher te-ai așezat
în zidul firii mele.
De oameni nu ne-a mai păsat,
eram doar noi pe schele.

Și construiam vis după vis,
în doi, fără unelte.
Doar din trăiri de nedescris
și patimi Daco-Gete.

Versuri: © Liuba Sârbu 2015/05/05